

Arrest

nr. 268 426 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 december 2021.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2017 in Duitsland internationale bescherming heeft verkregen. Verzoekster betwist dit niet.

3. Verzoekster stelt in de eerste plaats dat de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, en alsnog werd geoordeeld dat het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd beschouwd, is het voormelde artikel volgens verzoekster geschonden.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoeksters argumentatie kan aldus niet worden gevolgd.

4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die een beschermingsstatus geniet in Duitsland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken

waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Duitsland, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Duitsland, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij in eerste niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst nog naar de nota's van het persoonlijk onderhoud, en herhaalt dat zij racistisch werd behandeld, dat zij geen werk kon vinden en geen huis, mede omdat zij maar een verblijfsrecht had voor een jaar. Zij stelt verder dat er geen rekening is gehouden met haar recht op een familie- en privéleven, nu zij samen is met haar partner, een erkend vluchteling, en verwachten zij een kindje.

Verzoekster verliest echter uit het oog dat de motieven in de bestreden beslissing een antwoord vormen op verzoeksters antwoorden in het persoonlijk onderhoud. Door het louter verwijzen naar het persoonlijk onderhoud gaat verzoekster niet in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de moeilijkheden die verzoekster stelt te hebben meegemaakt niet voldoen aan de drempel van zwaarwegendheid, en dat zij onvoldoende concrete elementen aanhaalt. Betreffende de aangehaalde problemen op vlak van onderwijs stelt de commissaris-generaal dat verzoekster voldoende toegang had tot een Duitse schoolsysteem, en toont zij niet aan geen kansen te hebben gekregen. Betreffende het vinden van werk wordt gesteld dat zij werd begeleid in het vinden van werk en heeft zij geen pogingen gedaan om beroep te doen op hulp wanneer zij in aanraking zou zijn gekomen met racisme. Betreffende huisvesting wordt gesteld dat zij hiermee werd geholpen door een assistente, werd één van haar verblijfplaatsen betaald door het 'jobcenter' omdat zij niet werkte en kon zij op een ander moment terecht bij kennissen. Betreffende de aangehaalde medische problematiek wordt gesteld dat zij haar resultaten van de bloedtest alsnog ontving en heeft zij in Duitsland zelf nooit om psychologische hulp gevraagd. Verzoekster beperkt zich aldus tot het louter herhalen van haar verklaringen.

Waar verzoekster tot slot nog stelt dat er geen rekening wordt gehouden met familie- en privéleven, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeksters aanvraag tot internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster definitief van haar kind en/of partner wordt gescheiden. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift niet aannemelijk dat er geen rekening wordt gehouden met haar familie- en privéleven.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 december 2021, voert verzoekende partij aan dat haar subsidiaire bescherming niet meer werd verlengd. Verzoekende partij benadrukt dat er dus geen enkele garantie is dat zij nog bescherming geniet in Duitsland. Verzoekende partij meent dan ook dat zij zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst en er in Duitsland voor haar geen effectieve bescherming is. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij een Eritrese partner heeft die een status heeft in België en de vader is van haar kind.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en voorheen aangehaalde argumenten en tot het formuleren van algemene beweringen, die zij evenwel niet in het minst aantoonst en onderbouwt.

4.3. De Raad herneemt vooreerst de grond in voormelde beschikking waar wordt opgemerkt dat *“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2017 in Duitsland internationale bescherming heeft verkregen. Verzoekster betwist dit niet.”*

Waar verzoekende partij ter zitting voorhoudt dat haar subsidiaire bescherming niet (meer) werd verlengd in Duitsland, laat zij na dit met enig begin van bewijs te staven. De Raad wijst er in dit verband op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder/initieel verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij in Duitsland internationale bescherming heeft verkregen, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Duitsland actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken.

In zoverre verzoekende partij ter zitting opmerkt dat er geen enkele garantie is dat zij nog bescherming geniet in Duitsland, dient dus te worden beklemtoond dat het *in casu* aan verzoekende partij zelf

toekomt om persoonlijk het bewijs te leveren dat zij in Duitsland niet langer internationale bescherming geniet, waar zij dus evenwel in gebreke blijft.

De Raad wijst er voorts op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Het komt te dezen aan de verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Duitsland geniet - het tegendeel wordt niet aangetoond door verzoekende partij -, op concrete wijze aan te tonen dat, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, het verlengen/vernieuwen van (verblijfs)documenten in Duitsland niet langer tot de mogelijkheden behoort. Ze laat na dergelijk bewijs te leveren. Verzoekende partij, die niet aantoonde dat zij niet langer internationale bescherming in Duitsland geniet, brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Duitsland zou kunnen terugkeren en er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.4. De Raad herneemt vervolgens de grond in de beschikking van 28 december 2021 waarbij erop wordt gewezen dat *“In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die een beschermingsstatus geniet in Duitsland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.”*

Waar verzoekende partij ter zitting op algemene wijze opmerkt dat zij zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst, onderstreept de Raad dat verzoekende partij als persoon die internationale bescherming heeft, binnen de EU een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Aangezien Duitsland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partij, en waarvan zij gebruik kan maken, dient er aldus vanuit te worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Duitsland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Duitsland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partij slaagt er geenszins in om het tegendeel aan te tonen, nu zij niet verder komt dan algemene beweringen die zij niet in het minst met enige concreet bewijs staakt.

4.5. Voor zover verzoekende partij opnieuw op uiterst algemene wijze aanvoert dat er in Duitsland voor haar geen effectieve bescherming is, beklemtoont de Raad de grond in de beschikking van 28 december 2021 waar met verwijzing naar en in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt opgemerkt dat het *“aan de verzoeker toe”* komt *“om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem*

in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. (...) Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient in concreto te worden aangetoond/geleverd. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke, zoals eerder al werd vastgesteld.

4.6. Wat betreft verzoekende partij haar argumentatie waarbij ze herhaalt dat zij een Eritrese partner heeft die een status heeft in België en de vader is van haar kind, verwijst de Raad naar de grond in voornoemde beschikking waar in dit verband het volgende wordt gesteld: *“Waar verzoekster tot slot nog stelt dat er geen rekening wordt gehouden met familie- en privéleven, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeksters aanvraag tot internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster definitief van haar kind en/of partner wordt gescheiden. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift niet aannemelijk dat er geen rekening wordt gehouden met haar familie- en privéleven.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. De Raad wijst erop dat verzoekende partij om haar verblijf in België (bij haar gezin) te regelen/bestendigen zich op een andere procedure dan de procedure voor internationale bescherming dient te beroepen.

4.7. Verzoekende partij beperkt zich aldus tot het formuleren (en herhalen) van algemene opmerkingen en beweringen, doch ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, waar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft, zoals ook eerder al in de beschikking van 28 december 2021 werd vastgesteld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS